

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, Ústřední pozemkový úřad, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2002, č. j. 21668/2002/H - 5010,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Okresního úřadu Hodonín, okresního pozemkového úřadu, ze dne 3. 4. 2002, č. j. 723/ROPÚ/2002/Ve - 201.2, byl schválen návrh komplexní pozemkové úpravy pro obec a katastrální území Lovčice u Kyjova, zpracovaný v rozsahu § 2 zákona č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech (dále též „zákon“) projekční firmou AGROPROJEKTA, spol. s r. o., Uherské Hradiště. Předmětem pozemkové úpravy jsou všechny pozemky v území se stanoveným obvodem v k. ú. Lovčice u Kyjova, a to pozemky, jejichž seznam tvoří nedílnou součást tohoto rozhodnutí pro katastrální úřad. Nedílnou součástí tohoto rozhodnutí doručovaného účastníku řízení je část návrhu (bilance pozemku vlastníka a grafická příloha), která specifikuje popisné informace a situováni konkrétního pozemku účastníka řízení v souladu s ustanovením § 9 odst. 5 zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že komplexní pozemková úprava v k. ú. Lovčice u Kyjova byla zahájena Okresním pozemkovým úřadem v Hodoníně ve smyslu § 6 odst. 3 zákona. Pro zahájení pozemkové úpravy se vyslovili vlastníci pozemků nadpoloviční výměry pozemkové půdy. Zahájení řízení ve věci

pozemkové úpravy bylo oznámeno všem účastníkům řízení veřejnou vyhláškou č. j.: poz.3358/95/9/Ku - 201 ze dne 23. 10. 1995. V případě účastníce řízení M. J. (dále též „žalobkyně“) správní orgán uvedl, že její nesouhlas spočívá v tom, že požaduje scelení pozemků do jednoho nebo dvou celků a pokud to nelze akceptovat, požaduje zanechat původní pozemky, které vlastní. Trvá rovněž na zrušení teras a nechce pozemky v těchto lokalitách. Nemá zájem se zbavit pozemků navazujících na obec a nechce pozemky v lokalitách, kde pozemky nevlastní. Návrh, podle jejího tvrzení, tak jak je zpracován, neumožňuje vlastníkům racionálně hospodařit. K této záležitosti pozemkový úřad poznamenal, že již v průběhu pozemkové úpravy v zájmu urychleného vytvoření a využití ucelených půdních celků, na základě požadavku vlastnice paní M. J. byly žadatelce v roce 1998 přiděleny scelené pozemky navrhované k výměně vlastnických práv do zatímního bezúplatného užívání v trati Prostřední pole. Na umístění této trati vlastnice jednoznačně trvala z důvodu zajištění stávajícího užívání, které jí bylo přiděleno původním uživatelem ZD Kyjov. Zpracovatelem byly navrhovány další tři varianty, které vyhovovaly kriteriím platné vyhlášky, poněvadž scelení výměry bylo požadováno v lokalitě, kde jsou pozemky velmi dobré bonity, a tudíž vyšší ceny, než pozemky žadatelky. Pro vyrovnání rozdílu cenového zvýhodnění pozemku byla zpracovatelem navržená scelená výměra zatímního bezplatného užívání snížena. Po vydání rozhodnutí o přidělení pozemku do zatímního bezúplatného užívání pro M. J., byla podána odvolání proti rozhodnutí od pěti vlastníků dotčených pozemků. Odvolání bylo podáno také paní M., a to z důvodu nesouhlasu se snížením výměry. Ústřední pozemkový úřad Ministerstva zemědělství, jako odvolací orgán, rozhodnutí okresního pozemkového úřadu zrušil. K požadavku na scelení pozemků v rámci návrhu byla problematika vysvětlena na závěrečném ústním jednání. Scelování pozemků do větších celku v rámci pozemkové úpravy nebylo provedeno v požadovaném rozsahu podle původních záměrů vlastníků, kteří chtějí na svých pozemcích hospodařit. Důvodem neprovedení scelení v rozsahu potřebném pro hospodaření vlastníka byly omezené možnosti zpracovatele, dané právními předpisy, současným stavem vlastnictví, terénu a rozdílnými zájmy vlastníků. Při scelování bylo nutno vycházet z velké rozdrobenosti vlastnických vztahů k pozemkům, kdy více než 50 % vlastníků vlastní pozemky o výměře menší než 50 arů a tyto pozemky nelze prostorově uspořádat bez souhlasu vlastníka. Dalším z důvodů omezených možností scelování je složitost terénu v k. ú. Lovčice a tím problematika velkých cenových rozdílů pozemků, které nemohou být překročený nad kritéria stanovena nařízením vlády č. 4/2000 Sb., u zesnulých a neznámých vlastníků. Pozemkový úřad posoudil možnost provedení změny návrhu, popř. obnovu původních parcel. Změna návrhu by měla dopad na přepracování celého díla, se kterým vyslovili souhlas vlastníci více než dvou třetin výměry pozemků. Z těchto důvodů, po posouzení situování pozemků vlastnice a posouzení kritérií daných vládním nařízení č. 4/2000 Sb., nemohl pozemkový úřad M. J. vyhovět. Na základě písemného podnětu ze 7. 1. 2002 byla provedena pouze změna umístění pozemku v blízkosti zástavby obce v blízkosti biocentra BC4. Před vydáním rozhodnutí o schválení návrhu byl při jednání se zástupcem M. J. opětovně vysloven důrazný nesouhlas s návrhem pozemkové úpravy.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodlo Ministerstvo zemědělství, Ústřední pozemkový úřad, rozhodnutím z 16. 9. 2002, zn.: 21668/2002/H - 5010, tak, že rozhodnutí Okresního úřadu Hodonín, pozemkového úřadu, bylo potvrzeno a odvolání M. J. bylo zamítnuto. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací

správní orgán uvedl, že z vlastnictví žalobkyně bylo do komplexních pozemkových úprav zahrnuto 43 pozemků o celkové výměře 5,0092 ha a ceně 382 945 Kč. V navrženém stavu je 21 pozemků. Rozdíly mezi stavem původním a navrženým uvedené v procentech jsou v toleranci dané zákonem. K podanému odvolání žalobkyně zpracovatel uvedl, že v katastrálním území Lovčice je velmi rozdílná bonita půdy a kvalita pozemků, katastr je velmi členitý. Pozemky žalobkyně jsou rozmístěny po celém katastru obce, sloučení všech pozemků není realizovatelné. Pokud by se pozemky sloučily, bylo by složité umístění ostatních vlastníků z této lokality. Některé parcely procházejí přes lokality Lovecké a Terasy, proto je část výměry umístěna v terasách. K problematice pozemku pro společná zařízení zpracovatel sdělil, že v případě obce dochází ke zvýšení výměry právě pro tato zařízení a zpracovatel pro umístění základních prvků pro ekologická opatření respektoval schválený územní plán a USES. Dále bylo zdůrazněno, že znění zákona o pozemkových úpravách nezaručuje a ani nemůže vlastníkům zajistit umístění nově navržených pozemků na původních místech. Návrh nového uspořádání je ovlivněn mnoha faktory, z nichž je nejpodstatnější dodržení původní výměry, ceny a vzdálenosti v toleranci dané zákonem. Dále je třeba zohlednit celkový ráz krajiny a zvyšování ekologické stability. V neposlední řadě je důležitý návrh polyfunkční kostry, bez které by nebylo možné žádnou komplexní pozemkovou úpravu realizovat. V komplexní pozemkové úpravě bylo zpracováno 722 listů vlastnictví o celkovém počtu vlastníků 783. Celková výměra katastrálního území činí 1649,02 ha. Výměra zahrnutá do komplexní pozemkové úpravy je vypočtena ze souřadnice 602,9291 ha. S návrhem pozemkové úpravy výslovně nesouhlasili vlastníci 8,8541 ha zemědělské půdy, k předloženému návrhu se nevyjádřili vlastníci 62,8798 ha. Ze záznamu ze závěrečného ústního jednání je patrné, že s předloženým návrhem souhlasí 76 % vlastníků půdy zahrnuté do komplexních pozemkových úprav, k návrhu se nevyjádřilo 10 %, dále 10 % původních vlastníků zemřelo a výslovně nesouhlasí 4 % vlastníků dotčené zemědělské půdy. Vzhledem k tomu lze konstatovat, že byla splněna zákonná podmínka pro možnost schválení návrhu pozemkovým úřadem, tj. pozemkový úřad rozhodl o schválení návrhu pozemkové úpravy, pokud s ní souhlasí vlastníci alespoň dvou třetin výměry půdy dotčené pozemkovou úpravou (§ 9 odst. 4 zákona).

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítla, že postup správních orgánů obou stupňů nebyl v souladu s § 2 zákona. Navrženými pozemkovými úpravami není naplněn účel pozemkových úprav, tedy požadavek na přístupnost pozemků a racionální hospodaření. Navržené řešení zvýhodňuje jednu skupinu vlastníků pozemků oproti jiné. Pro osobu žalobkyně komplexní pozemkové úpravy neřeší situaci a oproti předcházejícímu stavu jen zhoršují. Pozemky po komplexní pozemkové úpravě jsou rozmístěné po celém katastru obce Lovčice a neumožňují jí v žádném případě racionální hospodaření, a to z důvodů značné vzdálenosti mezi jednotlivými pozemky a komplikovaný přístup k nim. Současně nabývané pozemky jsou bonitně horší, než původní. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby napadené rozhodnutí a rovněž rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně bylo pro nezákonnost zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žaloba byla podána u Vrchního soudu v Praze dne 30. 12. 2002, takže jde o věc, která ve smyslu § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přešla na Nejvyšší správní soud z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájena před těmito soudy jako soud I.

stupně. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2003, č. j. 6 A 185/2002 - 8, byla žaloba odmítnuta a vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že uvedené řízení je třeba považovat za věc spadající do práva soukromého, neboť je zde rozhodováno správními orgány o vlastnickém právu k nemovitostem. Proto ve smyslu § 46 odst. 2 s. ř. s. byla žaloba odmítnuta, čímž došlo ke skončení řízení ve správním soudnictvím, a v rámci poučení pak byla žalobkyně poučena o následcích tohoto odmítnutí a možnosti domáhat se novu žalobou u obecného soudu rozhodnutí v uvedeném novém řízení poskytující soukromým právům větší ochranu.

Usnesením zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 29. 5. 2007, č. j. Konf 14/2007 - 5, bylo pak rozhodnuto tak, že příslušný vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, ze dne 16. 9. 2002, č. j. 21668/2002/H - 5010, o schválení návrhů komplexní pozemkové úpravy, je soud ve správním soudnictví a zároveň bylo zrušeno usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2003, č. j. 6 A 185/2002 - 11.

Žalobkyně k výzvě soudu sdělila, že se chce zúčastnit jednání a mít možnost vyjádřit se. Zároveň navrhla, aby byl vypracován znalecký posudek, zda navrženými úpravami byl naplněn účel pozemkových úprav, tedy požadavek na racionální hospodaření a přístupnost pozemků (původních 43 parcel bylo sceleno do 21 parcely). Navrhla, aby ve znaleckém posudku bylo posouzeno, v jakém rozsahu byly sceleny obecní pozemky a pozemky žalobkyně a bylo prověřeno, které pozemky žalobkyně v blízkosti obce (navazující na intravilán) byly zaměněny za obecní pozemky daleko od obce. Dále namítla, že postup správních orgánů obou stupňů nebyl v souladu s § 2 zákona. Navrženými pozemkovými úpravami není naplněn účel pozemkových úprav, tedy požadavek na přístupnost pozemků a racionální hospodaření. Komplexní pozemkové úpravy zahrnují původních 43 parcel do nových 21 parcely. Jelikož tyto pozemky obdělává v náhradním užívání a do budoucna je hodlá také obdělávat, neumožňuje jí tato alternativa na těchto pozemcích racionálně hospodařit. Na počátku pozemkových úprav bylo slibováno, že pozemky budou sceleny do jednoho, maximálně dvou celků. Z tohoto důvodu měla o pozemkové úpravy zájem. Pozemkovými úpravami jí byly vzaty pozemky, které navazují přímo na obec a jsou jí dávány pozemky v lokalitách, kde je vůbec neměla. Myslí si, že tyto pozemky se v realitě výrazně liší svou cenou. Z map, které jí poskytl pozemkový úřad, je zřejmé, že obecní pozemky se scelily ve velkém rozsahu. Obec se pozemkovými úpravami zbavila teras a nezajímavých pozemků daleko od obce a získala pozemky navazující na obec na úkor jejích pozemků. Jí jsou dávány nezajímavé pozemky obce v lokalitě, kde pozemky vůbec neměla. Myslí si, že se pozemkovými úpravami vyřešily pouze zájmy obce. Nesouhlasí s převzetím teras. Tyto pozemky se dříve běžně obdělávaly, v dnešní době to není možné, nikoliv její vinou. Také je jí vydávána větší výměra než v této lokalitě původně byla. Pokud pozemky nebyly sceleny do takového rozsahu, jak bylo pozemkovým úřadem přislíbeno, a ani nebudou, trvá na ponechání všech původních 43 parcel v původních hranicích. Komplexní pozemkové úpravy Lovčice (nový stav) nic neřeší, ba naopak ji poškozují.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil přesvědčení, že komplexní pozemkovou úpravou v katastrálním území Lovčice bylo naplněno ustanovení § 2 tehdy platného zákona č. 284/1991 Sb. a že pozemkový úřad postupoval v řízení v souladu s uvedeným zákonem. Rozhodnutí ohledně vypracování znaleckého posudku ponechal žalovaný zcela na uvážení soudu. V této souvislosti pouze připomněl, že hlavní princip komplexních pozemkových úprav spočívá v prostorově funkční optimalizaci pozemků při nutnosti respektovat veřejné i soukromé zájmy. Návrh nového uspořádání pozemků lze označit za sjednocení a zohlednění zájmů a zákonných požadavků účastníků řízení, tzn. jak vlastníků půdy, tak orgánů státní správy, samosprávy obce, případně dalších osob, jejichž práva a zájmy jsou pozemkovou úpravou dotčeny. Z tohoto pohledu je zpracování závěrečného návrhu komplexních pozemkových úprav velmi složitý úkol, jehož plnění předchází celá řada příprav, dílčích úkolů a složitého vyjednávání s účastníky řízení. Z podstaty pozemkových úprav vyplývá, že nelze vytvořit jednotnou metodu nebo postup výměn pozemků zobecnit do konkrétních zásad nebo striktních pravidel. Výsledek závisí především na lokálních podmínkách a je v každém případě jedním z mnoha možných řešení. V neposlední řadě se úspěšnost celé pozemkové úpravy odvíjí od schopnosti zpracovatele jednat s účastníky řízení. Výměry pozemků souvisí s řadou faktorů a jejich kombinací (výměra, cena, druh, vzdálenost, skutečné způsoby užívání, skutečná agronomická hodnota, ochota vlastníků půdy zatravnit nebo zalesnit půdu, naproti tomu stojí spekulace, rodinné poměry, mezilidské vztahy, hierarchie hodnot v řešené lokalitě a další). Z grafické části dokumentace lze zjistit, že katastrální území Lovčice je charakterizováno značnou členitostí terénů, a to jak ve smyslu výškopisném tak i polohopisném. Významnou úlohu při návrhu nového uspořádání pozemků sehrály rovněž vlastnické poměry v lokalitě tzv. teras. Další komplikací celého katastrálního území je značná různost bonitovaných půdně ekologických jednotek, od nichž se odvíjí ocenění řešených pozemků. Především z tohoto důvodu nebylo možné scelovat pozemky tak, aby výsledkem pro jednoho vlastníka s roztříštěnou pozemkovou držbou byl jeden maximálně dva funkčně hospodářské celky. Vzhledem k nutnosti dodržet zákonná rozdílová kritéria daná § 12 nařízením vlády č. 4/2000 Sb., nebylo možné stoprocentně vyhovět požadavkům účastníků řízení. Na splnění požadavků uplatňovaných v průběhu řízení o komplexní pozemkové úpravě není právní nárok. Při jejich posuzování pozemkový úřad i zpracovatel vychází z podmínek daných řešeným územím. Výsledky komplexní pozemkové úpravy jsou opírány o značně provázané základy, jejichž podstata se svým způsobem přímo i nepřímo dotýká každého z účastníků řízení. Odvolací orgán se v odvolacím řízení primárně zabývá zákonností celého procesů vedení a výsledku pozemkové úpravy, kterou je nezbytné za všech okolností dodržet. Technickým řešením návrhu se odvolací orgán zabýval spíše výjimečně. To, zda je návrh vyhovující pro většinu účastníků řízení, je vyjádřeno dalším ze zákonných kritérií, kdy podle § 9 odst. 4 zákona pozemkový úřad rozhodne o schválení návrhu, pokud s tím souhlasí vlastníci alespoň dvou třetin výměry půdy dotčené pozemkovou úpravou. Z uvedeného žalovaný dovozuje, že zájem jednotlivce (pokud jím není většinový vlastník půdy v řešeném katastrálním území), nelze nadřadit většinovému zájmu a rovněž zájmu veřejnému. Pozemkové úpravy se podle názoru Ústavního soudu (sp. zn. III. ÚS 1439/07) provádějí ve veřejném zájmu. Podle názoru žalovaného lze mít rovněž za veřejný zájem právní jistotu občanů, kteří jsou nabytím právní moci rozhodnutí o schválení návrhu pozemkové úpravy v dobré víře následného pokračování procesu komplexní pozemkové úpravy ve smyslu schváleného návrhu, kterým je vydání rozhodnutí o výměně nebo přechodu vlastnických práv. V momentě,

kdy rozhodnutí o výměně nebo přechodu vlastnických práv nabude právní moci, dojde k završení celého procesu komplexní pozemkové úpravy. Účastníci řízení, jejichž pozemky byly předmětem pozemkové úpravy, již jsou od tohoto okamžiku nezpochybnitelnými vlastníky pozemků, které jim byly před tím navrženy do vlastnictví. Své vlastnictví opírají o existenci pravomocného rozhodnutí, jakožto nabývací listiny. Tuto skutečnost žalovaný uvádí proto, že vlastníci výměry 531,1952 ha (z celkového objemu 602,9291 ha řešených pozemků) souhlasili s předloženým návrhem komplexní pozemkové úpravy. Pozemkový úřad při svém rozhodování postupoval na základě tohoto většinového souhlasu. V současné době, kdy je komplexní pozemková úprava i zavedena do katastru nemovitostí, může docházet k neomezenému nakládání s nemovitostmi, které vlastníci nabyli pravomocným rozhodnutím o pozemkové úpravě. Žalovaný od podaného odvolání z roku 2002 celou záležitost několikrát, vždy z podnětu zástupce žalobkyně pana M., prošetřoval a neshledal v případě žalobkyně žádné pochybení ze strany prvoinstančního orgánu a v neposlední řadě proto, že je komplexní pozemková úprava zavedená již v katastru nemovitosti, kde dochází k dalším změnám, jako jsou převody pozemků zástavy a další, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Žaloba není důvodná.

Ve věci bylo nařízeno jednání na 15. 12. 2009, při němž oba účastníci setrvali na svých návrzích. V průběhu jednání zástupce žalobkyně ing. L. M. uvedl, že je v současné době vlastníkem všech pozemků žalobkyně, které jsou předmětem komplexní pozemkové úpravy, což doložil darovací smlouvou uzavřenou dne 20. 11. 2009 mezi M. J. a ing. L. M., přičemž vklad práva byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj se sídlem v Brně, katastrální pracoviště Kyjov, sp. zn. V - 4122/2009 - 738 a vklad práva byl zapsán v katastru nemovitostí dne 1. 12. 2009 s právními účinky vkladu dnem 26. 11. 2009. Za tohoto stavu zástupce žalobkyně navrhl, aby nabyvatel práva vstoupil do řízení na místo dosavadního účastníka, a protože s tím souhlasil ten, kdo má vstoupit na místo žalobkyně (tj. ing. M.) soud návrhu usnesením vyhověl (§ 107a odst. 1, 2 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.). Na místo žalobkyně tedy bylo jako se žalobcem jednáno s ing. M.

Ve vazbě na zmiňované žalobcovy námitky považuje Nejvyšší správní soud za podstatné především poukázat na vlastní smysl a účel řízení o pozemkových úpravách, jako zvláštního druhu řízení s mnohdy velkým počtem účastníků. Ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách hovoří o pozemkových úpravách jako o procesu, jímž se uspořádávají vlastnická práva k pozemkům a s nimi související věcná břemena, pozemky se jimi prostorově a funkčně upravují, scelují nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost pozemku a vyrovnání jejich hranic. Současně se jimi vytvářejí podmínky k racionálním hospodaření, k ochraně a zúrodnění půdního fondu, zvelebení krajiny a zvýšení její ekologické stability. Z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu, projevující se např. v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu, jeho náklady platí stát atd. Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav, přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Ustanovení § 2 zákona č. 284/1991 Sb. sice výslovně neuvádí, že pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí atd. (jak je to výslovně uvedeno v ustanovení § 2 nového zákona o pozemkových úpravách a

pozemkových úřadech, tj. v zákoně č. 139/2002 Sb.), existenci veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav lze však dovodit i ze zákona č. 284/1991 Sb.

Obdobně i z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 9 odst. 4 zákona je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují alespoň dvě třetiny výměry půdy dotčené pozemkovou úpravou. V tomto případě však nezbývá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat. To jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale jednak také s ohledem na nesporný veřejný zájem na provedení pozemkových úprav. Především však také proto, že by podle požadavků přiměřenosti neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami mohou cítit poškozeni a znevýhodnění. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též vzhledem k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; celková možnost racionálnějšího hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být zlepšena ve srovnání s předchozím stavem.

K námitkám žalobce, že pozemky po komplexní pozemkové úpravě jsou rozmístěné po celém katastru obce Lovčice a neumožňují žalobci v žádném případě racionální hospodaření, a to z důvodů značných vzdáleností mezi jednotlivými pozemky a komplikovaný přístup k nim s přihlédnutím k tomu, že současně nabývané pozemky jsou bonitně horší než původní lze uvést následující:

Z grafického znázornění na mapě označené „KPÚ Lovčice LV 279“ na níž jsou vyznačeny pozemky vstupující do komplexní pozemkové úpravy a pozemky z ní vystupující, vyplývá, že pozemky žalobce byly před pozemkovou úpravou roztroušeny po celém katastru obce Lovčice, takže komplexní pozemkovou úpravou v tomto směru nedošlo k významnému zhoršení. Před komplexní pozemkovou úpravou byla největší výměra pozemku žalobce 4953 m2, nyní je to 14875 m2 (parcela č. 5215), což nepochybně zlepšuje možnost racionálního hospodaření.

Ustanovení § 8 odst. 9 zákona stanoví, že vlastníkům pozemků navrhne okresní pozemkový úřad v návrhu k vyčlenění scelené pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům výměrou, přiměřeně stejnou kvalitou (cenou a vzdáleností) a dle možnosti i stejným druhem pozemku (kulturou), při současné optimalizaci organizace půdního fondu v řešeném území ve smyslu § 2. Pravidla pro posuzování přiměřenosti kvality a výměry vyčleňovaných pozemků stanoví zvláštní předpis. Tímto předpisem v době rozhodování správního orgánu bylo nařízení vlády č. 4/2000 Sb., podle jehož § 12 odst. 1 vyčleňované pozemky v návrhu pozemkových úprav k výměně vlastnických práv (dále jen „vyčleňované pozemky“) jsou v přiměřené kvalitě, pokud rozdíl v ceně původních a vyčleňovaných pozemků nepřesahuje 4 % ceny původních pozemků. V případě žalobce je podle souhrnné bilance na LV 279 cena vyčleňovaných pozemků vyšší o 1,15 %.

Podle § 12 odst. 2 nařízení vlády vyčleňované pozemky jsou v přiměřené vzdálenosti, pokud rozdíl výsledné vzdálenosti původních a vyčleňovaných pozemků

nepřesahuje 20 % vzdálenosti původních pozemků. V případě žalobce je vzdálenost vyčleňovaných pozemků vyšší o 6 %, takže jsou v přiměřené vzdálenosti.

Podle § 12 odst. 3 nařízení vlády vyčleňované pozemky jsou v přiměřené výměře, pokud rozdíl ve výměře původních a vyčleňovaných pozemků nepřesahuje 10 % výměry původních pozemků. V případě žalobce je výměra vyčleňovaných pozemků nižší o 0,67 %, takže vyčleňované pozemky jsou v přiměřené výměře.

Při posuzování přiměřenosti kvality a výměry vyčleňovaných pozemků tudíž byla dodržena kritéria stanovená § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb.

K návrhu žalobce na provedení důkazů znalcem soud uvádí, že znalec by se podle žalobce měl vyjádřit k právní otázce, což znalci nepřísluší, k posouzení otázky, v jakém rozsahu byly sceleny obecní pozemky, pak není třeba ustanovovat znalce (tuto otázku by si soud mohl posoudit sám); ostatně tato otázka není pro posouzení věci rozhodná, rozhodující je, že v případě žalobce byla dodržena kritéria stanovená zákonem.

Z uvedených důvodů nebyla žaloba shledána důvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn tím, že žalovaný, který by měl podle výsledků řízení proti žalobci na jejich náhradu právo (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), se této náhrady vzdal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu